ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobců: **a) R. Z. a b) H. Z.,** oba zast. JUDr. Lubomírem Fantou, advokátem se sídlem Zborovská 292, Hranice, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2007, č. j. KUOK 104358/2007, ve věci přestupku, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 8. 2011, č. j. 58 A 36/2010 - 82,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 8. 2011, č. j. 58 A 36/2010 - 82, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým bylo podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) a c) ve spojení s § 78 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 15. 10. 2007, č. j. KUOK 104358/2007, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Věc je u Nejvyššího správního soudu projednávána již podruhé. V prvním rozsudku ze dne 21. 4. 2010, č. j. 9 As 72/2009 - 68 (všechna zde uvedená rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz), shledal zdejší soud rozsudek krajského soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 58 Ca 92/2007 - 44, za nepřezkoumatelný ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a proto v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 s. ř. s. rozhodl o jeho zrušení a vrácení věci zpět krajskému soudu k dalšímu řízení.

Krajskému soudu bylo shora uvedeným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu vytknuto, že se ve svém rozhodnutí nevypořádal s některými námitkami žalobců. Konkrétně se jednalo o námitku legality použitých důkazů, ke které se krajský soud vůbec nevyjádřil, a dále o námitku zástupce žalobců uplatněnou při ústním jednání týkající se neprovedení úkonů vedoucích ke zjištění držitele mobilního telefonu Policií České republiky bezprostředně po odcizení mobilního telefonu, se kterou se krajský soud vypořádal nedostatečným způsobem, když kuse odkázal na vyjádření společnosti T-Mobile založené v soudním spise. Krajský soud se rovněž žádným způsobem nevyjádřil k námitkám žalobců ve věci postupu policie, časových rozporů v listinách, jakož i k neprovedenému důkazu výslechem znalce.

V odůvodnění nyní napadeného rozsudku konstatoval, že je vázán názorem Nejvyššího správního soudu, že nebylo dosud jednoznačně přímými důkazy prokázáno, že přestupek spáchali právě žalobci, a ocitoval pasáže ze shora uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu. S odkazem na tento závěr rozhodnutí stěžovatele zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

V kasační stížnosti uplatňuje stěžovatel kasační důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., které spatřuje v nepřezkoumatelnosti rozsudku, spočívající v nedostatku důvodů a částečně v jeho nesrozumitelnosti. Závěr, dle kterého nebylo dosud jednoznačně přímými důkazy prokázáno, že přestupek spáchali právě žalobci, a který je pro něj zavazující, Nejvyšším správním soudem v citovaném rozsudku vysloven nebyl. Dále je dle stěžovatele zjevné, že krajský soud v odůvodnění pouze převzal argumentaci uplatněnou žalobci v kasační stížnosti ze dne 28. 8. 2009, aniž by se s ní sám vypořádal a rozvedl, jaké konkrétní důvody jej k tomu vedly.

Současně je rozsudek krajského soudu vnitřně rozporný, neboť část rozsudku rekapitulující zjištění krajského soudu ze správního spisu týkající se přítomnosti pracovnice sociálního oddělení a specialisty na mládež při výsleších žalobců a otázky na ně činěného nátlaku je v rozporu s převzatými žalobními námitkami, aniž by byl tento rozpor jakkoliv vysvětlen.

Krajský soud interpretoval chybně rozsudek Nejvyššího správního soudu i v otázce hodnocení odpovědi ředitele Policie ČR ve Vsetíně plk. Ing. V. N. ze dne 17. 8. 2007. Krajský soud konstatoval, že tato odpověď nebyla kasačním soudem pokládána za dostatečný důkaz, nicméně Nejvyšší správní soud takovým způsobem důkazy nehodnotil. Zabýval se totiž pouze otázkou vypořádání námitky legality použitých důkazů, aniž by tyto důkazy sám hodnotil. Krajský soud se s těmito námitkami nevypořádal ani v napadeném rozsudku.

Krajský soud se rovněž dostatečně nevypořádal s dalšími námitkami žalobců týkajícími se úkonů Policie ČR po odcizení mobilního telefonu a devítidenního časového rozdílu v datech záznamu o zahájení trestního řízení a oznámení o odcizení mobilního telefonu. Námitka týkající se provedení důkazu výslechem znalce z oboru dětské psychologie pak zůstala bez jakéhokoliv vyjádření krajského soudu.

S ohledem na shora uvedené navrhuje stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu, aby napadený rozsudek krajského soudu opět zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobci se k podané kasační stížnosti nevyjádřili.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a za stěžovatele jedná ve smyslu ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. zaměstnanec s vysokoškolským právnickým vzděláním, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Krajský soud odůvodnil své rozhodnutí vázaností právním názorem Nejvyššího správního soudu v této věci, který měl vyslovit, že nebylo dosud jednoznačně přímými důkazy prokázáno, že skutek spáchali právě žalobci. Takový závěr však v rozsudku Nejvyššího správního soudu obsažen není. V pořadí první rozsudek krajského soudu byl totiž rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2010, č. j. 9 As 72/2009 - 67, zrušen pro nepřezkoumatelnost.

Nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu byla shledána jednak v nedostatečném vypořádání některých žalobních námitek a jednak v úplném pominutí některých žalobních námitek. Věcným přezkumem projednávané věci se tak kasační soud vůbec nemohl zabývat. Naopak ve svém zrušujícím rozsudku krajskému soudu vytkl, že vzhledem k tomu, že se nezabýval a v rozsudku nevypořádal námitku žalobců týkající se prokázání viny žalobců, nemůže právní názor krajského soudu k této otázce přezkoumat, neboť ani nebyl vysloven. Tvrzení krajského soudu, že je vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu stran dostatečnosti a legality provedených důkazů ve správním řízení, proto nemá oporu v samotném rozsudku kasačního soudu.

Stejně tak nemá v napadeném rozsudku oporu ani tvrzení krajského soudu, dle kterého není odpověď ředitele Policie ČR ve Vsetíně plk. Ing. V. N. ze dne 17. 8. 2007 Nejvyšším správním soudem pokládána za dostatečný důkaz. Kasační soud tento dokument žádným způsobem nehodnotil, pouze uvedl, že dle jeho názoru nelze konstatování obsahu tohoto dokumentu bez dalšího, nadto v rekapitulační části rozsudku, považovat za vypořádání se s řádně uplatněnou žalobní námitkou. V této souvislosti Nejvyšší správní soud taktéž zdůraznil, že „*otázka legality použitých důkazů opatřených v jiném řízení je v nyní projednávané věci zásadní, neboť žádné jiné dokazování ve věci prováděno nebylo*“.

Krajský soud se přezkoumatelným způsobem nevypořádal ani s námitkami týkajícími se devítidenního časového rozdílu v datech záznamu o zahájení trestního řízení a oznámení o odcizení mobilního telefonu poškozenou, nezabýval se ani námitkou napadající neprovedení důkazu výslechem znalce z oboru dětské psychologie, vznesenou při ústním jednání před krajským soudem. Ke všem těmto námitkám v nyní

přezkoumávaném rozhodnutí krajský soud pouze kuse konstatoval, že „*tyto ostatní rozpory tedy dosud odstraněny nebyly*“.

Nejvyšší správní soud zavázal krajský soud k tomu, aby se zabýval všemi žalobci uplatněnými námitkami, tyto námitky řádně vypořádal, případně posoudil jejich včasnost a své závěry náležitě odůvodnil. To však krajský soud opět, jak zcela správně namítá stěžovatel, neučinil. Nadto je z odůvodnění napadeného rozsudku zjevné, že krajský soud ani neprovedl žádné hodnocení uplatněných námitek, pouze doslovně opsal pasáže z předcházejícího rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, které rekapitulovaly obsah nevypořádaných námitek.

Opomene-li krajský soud k žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat i jedinou ze žalobních námitek, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73). Je proto na krajském soudu, aby v novém rozhodnutí posoudil konkrétní námitky žalobců nejprve z hlediska splnění podmínek pro řádné uplatnění žalobních bodů ve smyslu § 71 odst. 1 s. ř. s., a za splnění těchto podmínek se s nimi samostatně přezkoumatelným způsobem věcně vypořádal. Na základě vyhodnocení důvodnosti uplatněných žalobních námitek pak krajský soud rozhodne buď o zamítnutí žaloby, anebo o zrušení rozhodnutí stěžovatele.

Z výše uvedených důvodů Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než rozsudek krajského soudu znovu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Krajský soud je při novém projednání věci vázán právním názorem zdejšího soudu; v novém rozhodnutí ve věci krajský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. května 2012

JUDr. Radan Malík
předseda senátu